

naar man taler om, at de unge Arbejdere tjener for meget, og at Lønnen er for stor. For mange Arbejdere gælder det, at naar de kommer op til det 55de Aar, har de ikke Udsigt til at kunne blive i deres Plads, saa maa de give op, fordi Arbejdsgiveren kan faa yngre Arbejdere. De gamle bliver da jaget bort fra deres Plads. Jeg kender mangfoldige Arbejdere, der før deres 60de Aar har maattet forlade deres Arbejdspladser, Arbejdsgiveren har set sin Fordel ved at tage den nye Arbejder, der staar udenfor Porten og gerne vil ind, og som er mere kraftig, mere dygtig, ogsaa fordi den gamle er delvis udslidt. For andre Samfundsklasser er Forholdet jo lige det modsatte, der tjenes den højeste Løn fra det 55de Aar op til Arbejdsdagens Slutning, der tjenes den højeste Løn i Aarene fra 55 til 70, men for Arbejderklassens Vedkommende er dette en nedad-gaaende Periode, Højden er naaet ved de 50 Aar, i bedste Fald ved det 55de Aar, for Arbejdsmandens Vedkommende i hvert Fald; derefter gaar det ned ad Bakke, i mange Tilfælde er det saa at sige umuligt for dem at faa stadigt og nogenlunde løn-nende Arbejde efter den Tid.

Den truende Arbejdsløshed, som vi nu staar overfor, skyldes de særlig vanskelige økonomiske Forhold, som utvivlsomt nu melder sig i hele deres Styrke, og som hænger sammen med vor Valuta-situation. Vor Industri er i høj Grad ilde stillet, Raavarerne skal købes under Trykket af høj udenlandsk Valutakurs, medens f. Eks. vort Naboland mod Syd med en meget lav Valutakurs i Forhold til den danske kan oversvømme vort Mar-ked med færdige Produkter. Det er en Situation, der giver Arbejdsløshed, en Si-tuation af den Beskaffenhed, at hvis der ikke træffes Foranstaltninger derimod, kan vi komme til at staa overfor saadanne Forhold, at det bliver meget vanskeligt for os at klare os. Jeg har ikke faaet noget Svar paa mit Spørgsmaal til Rege-ringen om, hvorledes dens Stilling var her. Den har ikke givet noget Svar, og den kunde maaske heller ikke give noget udtømmende Svar. Der er faldet nogle almindelige Bemærkninger, de binder ikke, de siger ikke noget, man kan, efter som man har Forhaabninger eller er pessimistisk, udlede baade det ene og det andet af de Bemærkninger, der er faldet fra Re-geringspartiets Side. Men det kan vel ikke være anderledes, saa længe Valuta-kommissionen arbejder, om end det forholder sig saaledes, som det ærede Medlem

Hr. Brorson sagde, at Valutakommissionens Arbejde nu og da bliver bekendtgjort ved Artikler i Bladene. Saa vidt man kan tillægge Bladenes Meddelelser virkelig Be-tydning, kan man skønne, at der er to Retninger indenfor Valutakommissionen; den ene Retning gaar ud paa at foretage Statsforanstaltninger, som tager Sigte paa at faa vor Kronens Værdi bragt paa Fode eller i hvert Fald stabiliseret, den anden Retning gaar ud paa at løse Spørgsmaalet ved høje Toldsatser. Jeg vil derom gerne gøre et Par Bemærkninger, ogsaa fordi det konservative Folkepartis Ordfører (Pitzner) har talt derom. Han mente, saa vidt jeg forstod, at Spørgsmaalet kunde klares ved en Ændring i Toldloven. Jeg maa paa det bestemteste advare mod Troen paa, at man ad den Vej kan løse dette Spørgs-maal. For det første vil det være ganske overordentlig vanskeligt at faa en Told-lovsrevision i Løbet af den Tid, her kan være Tale om. Dernæst vil der være saa stor Uenighed om Toldlovsrevisionen; at man ikke kan tro paa, at der ved en Told-lovsbehandling kan komme noget i Retning af det, som her er Tale om. Jeg tror ikke, der er anden Vej at gaa, hvis man overhovedet vil prøve paa at rette ved Forholdet, end at dæmme op mod Ind-førselen her til Landet af Varer, som vi ikke har Raad til at købe, at bringe Ba-lance til Veje mellem Køb og Salg i Ud-landet, og det er Regeringens Pligt at gøre Forsøg paa at naa et Resultat ad den Vej. At det vil blive vanskeligt, er uomtvisteligt, men det har vi til enhver Tid været paa det rene med. Det er lige saa uomtvisteligt, at ingen kan gaa med til dette Arbejde uden store Betænkeli-gheder, fordi Arbejdet er saaledes, at man ikke vil høste nogen Lovprisning derfor hos Befolkningen, der ved Restriktioner af den Beskaffenhed, der her bliver Tale om, maa paalægge sig selv visse Savn. Men det er nødvendigt at gøre det. Jeg vilde gerne have, at den høje Regering maatte tro, at naar jeg paa mit Partis Vegne saa vedholdende har gjort opmærk-som paa den Fare, der ligger i at se Ti-den an, skyldes det ingenlunde dette, at vi ønsker at føre Regeringen ind paa Veje, der kan være vanskelige at følge, ja, endogsaa vanskelige at betræde. Vi stiller os paa det Standpunkt, vi hidtil har stillet os, fordi vi har den Opfattelse, at denne Sag ikke kan skubbes til Side. Det er nødvendigt at prøve paa, om en Løsning er mulig. Og jeg tror, den er mulig.